

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๔๘

ใจบริสุทธิ์ไม่มีที่ลับที่แจ้ง

ที่ช่วยโลกคือโรงพยาบาล รู้สึกจะเป็นอันดับหนึ่ง นอกนั้นก็ช่วยแต่ไม่ติดกัน ตลอดมาเหมือนโรงพยาบาล อันนี้เอาจริง ๆ ติดกัน ช่วยหลายแง่หลายทาง เครื่องมือแพทย์ รถ ดึก จากนั้นบางทีที่คับแคบก็ซื้อขยายให้ใหม่ ซื้อขยายออกไป ๆ เว้นแต่ที่ไหนที่เขาไม่ขายก็จนปัญญา จะซื้อตรงนี้เขาไม่ขายเสียอย่างเดียว หหมด ถ้าเขาขายเอาให้ได้นี่หลายแห่ง เรียกว่าโรงพยาบาลนี้รู้สึกว่ามีมากกว่าเพื่อน

โรงพยาบาลเลยกลายเป็นว่าพอกับลูกนะ พอเห็นเราไปโรงพยาบาล เหมือนพ่อไปเยี่ยมลูก รุมมาเลยแหละ โรงไหน ๆ ก็พอ ๆ กัน เราช่วยจริง ๆ แรก ๆ เข้าไปในครัว คนใช้เลย ไปคั่นดูทุกอย่างเลยเรา เหมือนพ่อครัวเข้าไปชอกแซก ๆ ไปดู ๆ ให้เห็นด้วยตัวเอง เป็นยังไงครัวโรงพยาบาล ไปแล้วก็ซักถามอยู่ในนั้นแหละเลย พอได้ข้อมูลมาแล้วก็ปฏิบัติถูก คือไปหาข้อมูล

เมื่อวานนี้ไปให้วัด ถ้าวินโหนเป็นเสาร์อาทิตย์ เราก็เอาของไปถวายวัด ถ้าวินราชการก็ไปตามโรงพยาบาล วันนี้โรงนั้น วันนั้นโรงนั้น ๆ ติดต่อ ทางโน้นเขาก็มาขอในโกดัง โรงไหนมาก็จัดให้ ๆ ส่วนเราก็ไปของเรา

นี่ก็ตกลงกันแล้วกับทางเวียงจันทน์ อันนั้นก็สงสาร ไปดูสภาพ คิดดูซิว่าโรงพยาบาลเวียงจันทน์ตานันเขาขอเท่าไรให้หมดเลย เขาเอาบัญชีมาเลย ขาดอะไร ๆ บ้าง เราให้หมดเลย ไม่มีข้อยกเว้น ให้ทุกข้อ เขาขอมาเป็นข้อ ๆ ให้หมด มัน ๘ ล้าน ๕ แสน ๘ หมื่น จากนั้นก็ให้เขามารับของจากวัดเราไป พวกอาหารการกิน ดูเหมือนจะไปแจกทั่ว ๆ ไปคนทุกข์คนจน เขาถ่ายภาพมาให้ดู มาขอบคุณอะไรเรา เขาเอาภาพที่เขาเอาของไปแจกคนเอามาให้เราดู เราก็ยอมรับว่าจำเป็นจริง ๆ เพราะฉะนั้นถึงให้อีกคราวนี้ ให้ส่งไปเลยว่า ให้เอารถสิบล้อมาสองคัน

นี่เขากำหนดแล้วว่ามาวันที่ ๓ รถสิบล้อมาสองคัน เขาจะเอาอะไรมาก็แล้วแต่เราไม่ว่า เอามาเราก็ใส่ให้เต็มเลยละ ของเราจะไปจัดซื้อมาไว้ที่นี้รอเขา มาวันที่ ๓ วันที่ ๒ เราไปจัดแล้ว ตกลงกันแล้วเขาอาจจะมาตอนเช้า เขาจะเอารถสิบล้อมาสองคัน หรือจะเอารถเทรลเลอร์มาก็ตาม เต็มทั้งนั้นแหละถ้าลงได้ล้านค่าแล้ว ลงได้ล้านค่าแล้วต่อไม่ถอย หมัดหนึ่งไม่พอเอาสองหมัดต่อเลย หมัดไหนจะรุนแรง ถ้าธรรมดาหมัดเดียวรุนแรง สองหมัดไม่เป็นท่า แต่รถเรานี้เอามาสองคันสามคันเป็นท่าทั้งนั้น เขาเอามาเราให้หมด เต็มเลย

ด้วยความสงสารนี่ละที่ช่วยโลกไม่ใช่อะไรนะ ไม่ใช่เรื่องเสแสร้งอะไร เป็นเรื่องธรรมชาติที่ออกไปจากใจจริง ๆ ถ้าเรื่องเสแสร้งมันเปลี่ยนแปลงไปได้อย่างรวดเร็ว มีเบื้องหน้าเบื้องหลัง ถ้าเป็นธรรมชาติในใจเช่นอย่างเมตตานี้ มันครอบไปหมดเลย เป็นธรรมล้วน ๆ คำว่าเสแสร้งไม่มี นี่ละเราทำต่อโลกเราทำอย่างนี้

เงินที่ช่วยชาตินี้มันจะเป็นสักก็ همینล้าน เฉพาะเงินสดไม่น้อยละ ออกทั่วประเทศ ออกช่วยพี่น้องชาวไทยเราทั้งนั้นเลย แบบมือเลย บาทหนึ่งเราไม่เคยแตะ ฟังซิ ท่านทั้งหลายไปหาเอา ไปหาผู้นำที่บริสุทธิ์ว่าไม่แตะสักบาทเดียว ไปหาซิทั่วประเทศ ไทยเรา เราชี้นิ้วเลยว่าไม่มี ที่เรากล้าพูดนี้คือใจของเราบริสุทธิ์เต็มที เราไม่มีอะไร อะไรเข้ามาเปื้อนนิดหนึ่งไม่ได้ มันปิดของมันเอง คิดอะไรแง้ผัดปิดทันทีเลย ไม่มีที่ลับที่แจ้ง ความบริสุทธิ์ของใจ เพราะฉะนั้นการช่วยโลกจึงช่วยด้วยความบริสุทธิ์ เป็นความอบอุ่น พอใจตายใจกับการช่วยพี่น้องทั้งหลาย

จะมีอะไรเคลือบแฝงงูบงิบ ๆ อย่างนี้ เรบอกได้ร้อยเปอร์เซ็นต์เราไม่มี คือจะจ่ายมากจ่ายน้อยเราจ่ายด้วยเหตุด้วยผลทั้งนั้น ไม่ใช่ให้แบบชู้ ๆ อะไรมาให้ไป ไม่ เราไม่เป็นอย่างนั้น เหตุผลลงกันแล้วขนาดไหน ควรจะทุ่มทุ่มเลย ด้วยเหตุผล ๆ เราจึงเชื่อ ความบริสุทธิ์ของเรา เราไม่มีจริง ๆ ช่วยโลก เพราะเหตุไร เพราะเราพอทุกอย่างแล้ว ภายในใจเราก็พอทางธรรมทั้งหลายตั้งแต่ปฏิบัติมา รอดเป็นรอดตายมานี้เพื่ออรรถ เพื่อธรรมประเภทนี้ แล้วก็สมมักสมหมายด้วยอำนาจแห่งการกระทำคือเหตุสมบุญเต็มที หนุนเข้าให้เป็นผลอันสมบูรณ์ ผลอันสมบูรณ์นี่ละที่ช่วยโลกด้วยความบริสุทธิ์ตลอดมา ไม่มีอะไรที่จะสงสัยในตัวเอง ขนาดนั้นแหละ

ใครจะมาโจมตีแบบไหน ๆ ก็เหมือนกับหมาเห่าฟ้า แบบอนุโลม แบบตามความเป็นจริงหมาเห่าหู้ หมามอมขี้มาเห่า เรามธรรมสอนโลก มาโจมตีทำนั่นทำนั่นมันปากอมขี้ เข้าใจไหมละ ปากสกปรกอมขี้ นี่ปากอมธรรมออกสอนโลก ถ้าว่าการเทศน์เราไม่มีที่ข้องใจว่าเราได้สอนโลกผิดไปที่ตรงไหน ไม่มี เพราะออกจากใจที่บริสุทธิ์สุดส่วนแล้ว จะผิดที่ตรงไหน ไม่ว่าธรรมขั้นใด ๆ ออกจากนี้ทั้งนั้น ห้าบาทสิบบาทร้อยบาทพันบาท เป็นธนบัตรหรือเป็นสมบัติจริงทั้งนั้นไม่ได้ปลอม ออกจากของจริง

เราช่วยโลกนี้เรียกว่าช่วยเต็มสัดเต็มส่วนจริง ๆ เราไม่เอาอะไรเลย แบบตลอด ไม่มีคำว่ากำ แบบตลอด พอทุกอย่าง สมบัติเงินทองข้าวของเห็นเขาติดไว้นั้น สมบัติเงินทองในวัดป่าบ้านตาดนี้เป็นสมบัติเพื่อโลก เรายอมรับทันที เขาเขียนไว้นั้น เพราะเราไม่เคยมีมาเกี่ยวข้องกับเรา จะเกี่ยวข้องกับอะไร เห็นไหมอาหารมานี้ กินให้ตายมันก็ตาย เหลือเพื่อทุกอย่าง กุฎิเขาจะมาขอสร้าง ศาลานี้เขาก็จะมาขอสร้าง ๔ หน เราไม่อนุญาตสร้างไปหาอะไร ไปแข่งขันสวรรค์วิมานชั้นไหนก็ไม่รู้ละ เราเป็นมนุษย์ไปแข่งสวรรค์

พรหมโลกไม่ได้นะ หอบปราสาทราชมณเทียรนั้นเป็นของทิพย์ นี่เป็นของประดิษฐ์ขึ้นทำขึ้นด้วยกำลังของมนุษย์หยาบๆ สิ่งเหล่านี้ก็หยาบ เป็นหอบปราสาทไปแข่งสวรรค์พรหมโลกได้ยังไง เพราะฉะนั้นเราถึงไม่เอา เขามาขอสร้างเราไม่เอา ๔ หนมาขอเปลี่ยนแปลงไม่ให้ทั้งนั้น เราก็อยก แต่ก่อนมันเตี้ยๆ ยกขึ้นเป็นสองชั้นสบาย

เรื่องกุกุเรา ๘ หน เขามาขอหรือสร้างใหม่ ไม่ให้ สร้างใหม่ก็ไม่เอา จนไม่ลืมนะขอถึง ๘ หนขอสร้างกุกุที่เราอยู่ หนที่แปดก็พืดกันเลยมันโมโห จิตไม่มีกิเลสตัวโมโห ธรรมตัวโมโหก็มี เข้าใจไหม ธรรมตัวโมโหไม่โกรธใคร แต่รุนแรงด้วยเหตุด้วยผล จะมาสร้างหาอะไรไล่เบียดเข้าไปซิ บอกหลายครั้งหลายหนแล้วไม่ฟัง มันยังโง่ลुकศิษย์กับอาจารย์ไม่ฟังเสียงกัน ชัดกันเอาหนัก ตั้งแต่นั้นมาเลยเจียบ ๘ หนเราไม่ลื

สร้างหาอะไร ร่างกายมันสะอาดสะอาดอันที่ไหน ดูร่างกายของเราของท่านชิมันสะอาดสะอาดอะไร พอที่จะหาสิ่งที่สะอาดสะอาดมาบรรจุของสกปรก มันได้เรื่องอะไร สภาพอันนี้เป็นอย่างนี้ สภาพอันนั้นก็พอรับกันได้ด้วยกันได้เท่านั้นพอ ไม่ติดไม่ตื้นนัก มนุษย์เรา อันนี้มันติดตื้นเพราะอำนาจของกิเลส กิเลสตัวสกปรกแต่มันอยากให้สะอาดๆ ก็เป็นการเพิ่มความสกปรกด้วยกันเข้าไปอีก ไม่ใช่สะอาดนะ มันเป็นความเห็นของกิเลส ความเห็นของธรรมท่านเหมาะสมทุกอย่าง

อย่างที่ว่านี้ ร่างกายของเรามันสะอาดสะอาดอันมาจากที่ไหน วันหนึ่งทั้งซึกทั้งฟอก ทั้งชะทั้งล้างก็หนก็ครั้ง นั้น ถ้าเป็นของสะอาดจะได้ชะได้ล้างมันทำไมมันสะอาดแล้ว นี่ชะล้างแล้ว จะเอาตีกรามบ้านช่องมาใหญ่ขนาดไหนมันก็เท่านั้นแหละ ก็เหมือนกับโลงผี ประดับประดับขนาดไหนก็ประดับประดับคนตายอยู่ในโลงผีนั้น วิเศษวิโสอะไร พิจารณาซิ นี่ละธรรมพูดอย่างนี้ เขาว่าธรรมพูดขวานผ่าซาก ไม่ได้ผ่าซาก พูดตามหลักความจริง

กิเลสมันตัวปลิ้นปล้อนหลอกลวงหลายพันพันคม เมื่อไปชดกับมันมันก็โจมตีเอาๆ เมื่อโจมตีออกมาก็เป็นปากอมขี้เสียไม่ใช่ปากอมธรรม ธรรมพระพุทธเจ้าพอเหมาะพอดี พระพุทธเจ้าเป็นศาสดาตรัสรู้ เคยสร้างอะไรหุรหุราที่ไหน พอบวชมาแล้วไล่พระเข้าอยู่ในป่าในเขา รุกขมุลเสนาสน์ นิสสาย ปพพชชา ตตถ เต ยาวซีว อุตสาโท กรณีโย บรรพชาอุปสมบทแล้วให้ท่านทั้งหลายไปอยู่ตามรุกขมุล คือร่มไม้ในป่าในเขา ตามถ้ำเงื่อมผา ป่าช้าป่ากรชฎ ที่แจ้งลอมฟาง ที่แจ้งคืออัฟโปกาส สะดวกให้ท่านทั้งหลายไปอยู่ตามนี้ จงอุตสาห์อยู่และปฏิบัติบำเพ็ญในสถานที่นี้ตลอดชีวิตเถิด

อนุศาสน์อันนี้ได้รับทุกองค์บรรดาพระ บวชแล้วไม่เว้นแต่ละองค์ถ้าไม่ใช่พระแหวกแนว พระตามศาสดาแล้วต้องได้รับโอวาทอันนี้ทุกองค์ไม่มีเว้นแม้องค์เดียว เพราะเป็นอนุศาสน์สำคัญ พอบวชแล้วสอนทันที มอบให้อุปัชฌาย์เป็นผู้สอน ถึงจะไม่

ชอบใจขนาดไหนอุปมาอุปไมยต้องสอนธรรมบทนี้ ท่านบอกไว้อย่างชัดเจน เน้นหนักมากที่สุดคือรุกขมุขมูรรมไม้ ท่านไม่ได้บอกว่าบวชมาแล้วให้เธอทั้งหลายไปหาเสาะแสวงหาหอปราสาทราชมณเฑียร เอาไปแข่งเทวบุตรเทวดา หอปราสาทมียังงเอาไปแข่ง ท่านไม่เห็นว่าเป็นนะ

สิ่งก่อสร้างเหล่านี้เป็นด้านวัตถุ ด้านวัตถุนี้ไปรบกวนธรรมให้ชุ่มมัว ธรรมศาสนาเลยกลายเป็นวัตถุไปหมด ไม่ได้เป็นนามธรรม นามธรรมคือสอนให้ปรับปรุงตัวเอง ฟังซินะ ให้ปรับปรุงตัวเอง แก้ไขตัวเองตรงไหนไม่ดี ความคิดความอ่านที่เป็นความสกปรกโสภม เช่นคิดยกโทษยกกรรมคนอื่นอย่างนี้เป็นต้น เหล่านี้สกปรกทั้งนั้น อย่างนำมาใช้ อย่างนำมาคิด และการพูดการจาสิ่งใดที่จะเป็นประโยชน์ให้พูด อย่าพูดแบบกระแทกแตกดัน พูดเสียดสี พูดกระทบกระเทือนอย่างนี้ ปากเสีย

การกระทำเหมือนกัน ทำอันใดให้เป็นประโยชน์ อย่าทำสุมสี่สุมห้า ท่านสอนไว้หมดพระพุทธเจ้า ใครจะละเอียดล่อยิ่งกว่าพระพุทธเจ้าไม่มี การสอนโลกสอนละเอียดสุด สอนฆราวาสก็ละเอียด สอนพระยั้งละเอียดเข้าไปอีก ที่อยู่สอนให้อยู่ในป่าในเขา และให้บำเพ็ญสมณธรรม ใครเข้ามาเฝ้าพระพุทธเจ้า เป็นยังงเ งามแล้วนะ อยู่ในป่านั้นเขาลูกนั้นการภาวนาเป็นยังงเ ท่านไม่ได้ถามว่า เป็นยังงเโบสถ์ใหญ่ๆ นั้นเสร็จแล้วยัง ลิ่นเงินไปเท่าไร ไปกวณบ้านกวณเมืองเขาสักเท่าไร ท่านไม่เห็นว่าเป็น ฟังซินะ

กวณบ้านกวณเมืองเขาซิ พระไม่มีเงิน ต้องไปกวณเขามาก่อนนั้นสร้างนี้ หรุหราฟูฟาไปด้วยวัตถุ แต่หัวใจแห่งผากจากธรรมทั้งหลายใช้ไม่ได้ นั้น ธรรมแท้ๆ ท่านสอนหัวใจ เมื่อสอนหัวใจดีเรียบร้อยแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างที่แสดงออกจากใจเป็นกิริยาอาการต่างๆ จะถูกต้องดีหมด การอยู่การกินการใช้สอยทุกอย่างจะเรียบร้อยไปหมด พอดิบพอดี ไม่ฟุ้งเพ้อเห่อเหิม นี่คือนามธรรมที่สอนโลกท่านสอนอย่างนั้น

เดี๋ยวนี้มันมีตั้งแต่กิเลสเข้ามาเหยียบย่ำทำลาย ศาสนาแท้ๆ มีที่ไหน เราอยากจะทำจะไม่มีเสียด้วยซ้ำไป เอา พูดอย่างเปิดเผยให้เป็นอรรถเป็นธรรม พูดตามหลักความจริง เวลานั้นที่พอจะทราบไหวได้ก็คือพระที่ท่านอยู่ในป่าในเขา ท่านบำเพ็ญธรรมอย่างนี้ตลอด บำเพ็ญตั้งแต่ตื่นนอน ท่านภาวนาของท่านชำระความสกปรกภายในใจออกโดยลำดับลำดับ กิริยาอาการเป็นอรรถเป็นธรรมล้วนๆ ไปเลย มีอยู่ตามป่าตามเขา ท่านเองก็ภูมิใจ ท่านอยู่ในป่าเหมือนผ้าขี้ริ้ว แต่กลายเป็นผ้าขี้ริ้วห่อทองอยู่ในป่าในเขา สวาททั้งหลายได้รับการอบรมจากพระพุทธเจ้าแล้ว ที่ท่านสอนให้ไปอยู่ในป่าในเขา นั้นละเรียกว่ามหาวิทยาลัยป่า แต่ไม่ได้ให้ชื่อเหมือนมหาวิทยาลัยทุกวันนี้ นั้นละมหาวิทยาลัยป่า

ศาสนาของพระพุทธเจ้าเป็นสถาบันแห่งป่าทั้งนั้น พระทั้งหลายอยู่ในป่าๆ และบำเพ็ญสมณธรรม พอสำเร็จจากมหาวิทยาลัยป่ามาแล้ว องค์นี้เป็นพระโสดา องค์นี้เป็นสกิทาคา องค์นี้เป็นอนาคา องค์นั้นเป็นพระอรหันต์ รวมแล้วเป็น สงฆ์ สรรณี จุฉนาคามิ ของพวกเรา พระสงฆ์สาวก เอส ภควโต นั้น คือ สุปฏิปันโน อุชฺช ญาญ สามิจิปฏิปันโน เป็นผู้ปฏิบัติตรง ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรมเป็นที่น่ากราบไหว้บูชา ท่านเหล่านี้เป็น เอส ภควโต สาวกสงฆ์ นี่คือสาวกของพระพุทธเจ้า อนุตฺตรํ ปุณฺณกฺเขตฺตํ โลกสฺส เป็นเนื่อนาบุญของโลก ไม่มีเนื่อนาบุญอื่นใดที่จะเสมอเหมือนได้ นี้ออกมาจากป่าทั้งนั้น ได้ยินว่าออกมาจากหอปราสาทราชมณเฑียรที่ไหน

แม้แต่กษัตริย์ที่เสด็จออกบวชตามพระพุทธเจ้ามีน้อยเมื่อไร พอออกมาจากหอปราสาทราชมณเฑียรของกษัตริย์แล้วเข้าป่าๆ ไม่ได้ไปกังวลกับหอปราสาทราชมณเฑียร มีตั้งแต่จะมุงมั่นต่ออรรถต่อธรรมแดนมรรคผลนิพพานมาเป็นสภาวะของพวกเรา กษัตริย์มีน้อยเมื่อไรที่มาเป็นสภาวะของพวกเรา มีตั้งแต่บำเพ็ญอยู่ในป่าในเขา ฝึกจิตใจ ซ่อมจิตใจ ชัดเกล้าจิตใจให้ดี ศาสนาแท้สอนที่ใจ เมื่อใจดีแล้วแสดงออกมาทางกิริยามารยาทการกระทำอะไรดีไปหมด ถ้าใจเลอะเทอะทำอะไรไม่มีประมาณ เลอะเทอะไปหมดนั่นแหละ

บ้านเรือนหลังหนึ่งก็ขึ้นๆ อยากให้เขายกยอว่า โอ๊ย เขามีเงินมีทอง เขามีบ้านมีเรือนสูงสวยงามมากอย่างนั้นอย่างนี้ ก็เป็นเรื่องของกิเลสขมก้น แข่งกัน ว่าแข่งดีมันแข่งชั่วชัชนี เลอะเทอะ ร้อนเพราะอันนี้เอง โลกไม่มีประมาณ ร้อนเพราะความดี ความดีนั้น ธรรมมีประมาณ ไม่เดือดร้อน พออยู่พออยู่ พอกินกิน พอใช้สอยอะไรใช้ตามเกิดตามมีเท่านั้น ไม่เดือดร้อนวุ่นวาย แล้วก็ไม่เป็นทุกข์

ที่โลกเป็นทุกข์นี้เพราะความไม่พอ โลกมาก โลกทุกแบบทุกฉบับ ได้ทำไหนเอาทั้งนั้น ไม่สนใจแล้วก็โกรธ เคียดแค้น ฆ่าฟันรันแทงกันแหลกเหลวไปหมด กิเลสเป็นอย่างนั้น เรื่องธรรมไม่เป็น มีแต่ความพอดิบพอดีๆ ดังที่นำมาสอนนี้แหละ ไม่มีอะไรหุรหุราฟุฟฟ้า โลกเราถ้ามีพุทธศาสนาสั่งสอนและมีความสนใจในพุทธศาสนาแล้ว ไม่มีโลกไหนที่จะสงบร่มเย็นยิ่งกว่าโลกมนุษย์เรา โลกมนุษย์เราเข้ามาหามนุษย์แต่ละคนๆ มีความสงบร่มเย็นทั้งนั้น ดีต่อดีบวกกันไม่เฟ้อ ถ้าเป็นเลวแล้วหนึ่งเลว สองก็ยิ่งเลวเข้าไปๆ นี้ละกิเลสเพิ่มเท่าไรเลวเท่านั้น

เราอย่าเข้าใจว่าจะได้ดิบได้ดีเพราะกิเลสนะ ท่านทั้งหลายอย่าตื่นบ้า กิเลสหลอกคนมาเท่าไรแล้ว ให้นำธรรมเข้ามาประชิดติดพันกับตัวเองแล้วจะรู้จักประมาณ อยู่ในบ้านในเรือนผัวกับเมียก็ไม่ทะเลาะกัน เพราะรู้จักประมาณ พอดิบพอดีแล้ว อุปปัจจุตาท่านสอนให้มักน้อย มักน้อยคืออะไร สำหรับท่านสอนพระ มักน้อยมีมากเท่าไรไม่เอา

เอาเพียงนิดเดียวๆ พอ สอนฆราวาสคำว่ามกน้อย **อปฺปิจฺจตา** คือให้มีผิวเดียวเมียเดียว อย่างยุ่งเหยิงวุ่นวายกินไม่อิ่มไม่อ้วน ระหว่างผิวเมียทะเลาะกัน อยู่ด้วยกันไม่ผาสุก นี่เห็นใหม่ละ จากนั้นก็แตกจากกัน ครั้นแตกออกไปแล้ว ผิวมึงเป็นยังไง พุดกันนะ เป็นยังไงถึงได้ร้างกัน อู๋ย มันเหมือนหมาจะอยู่กับมันได้ยังไง ก็เราเป็นคนนี้ อยู่กับมันไม่ได้ ถ้ามเมียแล้วที่นี้ไปถ้ามผิว เป็นยังไงเมียมึง ทำไมถึงได้หย่ากัน อู๋ย มันเร็วกว่าหมา มันว่าอีกแหละ ไม่มีใครดี สุดท้ายเร็วกว่าหมาด้วยกันทั้งคู่ นี่ละแหวกแนว **อปฺปิจฺจตา** กับ **มฺหิจฺจตา**

อปฺปิจฺจตา คือความมกน้อย ผิวเดียวเมียเดียวพอดี ทำไมว่าพอดีบพอดี ท่านทั้งหลายว่าหยาบหรือ นี่เอาความจริงมาพุด ธรรมพุดอย่างนี้ มันมีครบด้วยกัน หญิงคนหนึ่ง ผู้ชายคนหนึ่งมีครบสมบูรณ์ทุกอย่าง สิ่งที่จะต้อนรับกันในวงวิภวณของโลก มีผิวเดียวเมียเดียวพอแล้ว ไม่มีที่ว่ามีเมียคนนี้นักพร่องสิ่งนั้นๆ ผิวคนนี้นักพร่องสิ่งนั้นๆ เอา ยกตัวอย่าง ผิวนี้มีโค้ยเดียว ผิวเขามี ๑๐ โค้ย เมียผู้หญิงคนนี้มีที่เดียว ผู้หญิงคนนั้นมี ๑๐ ที่ ไปเอาอี ๑๐ หีมาอวด นี่เขามี ๑๐ หีนะแม่อีหนู ไปขอคนนั้นมาเป็นเมียของเรา เธอมีที่เดียวสู้เขาไม่ได้

นี่พุดกระซิบเมียไม่ได้พุดดังละ เขากะซิบกันนิ้มมาก จะไปเอาอีนั้นมา อีนั้นมันมี ๑๐ หี ของเธอมีที่เดียว ทางนั้นจะต้องแหวัดขึ้นทันทีเลย ที่นี้ทางผู้ชาย คนนั้นเขามี ๑๐ โค้ย เธอมีโค้ยเดียว ถ้าอย่างนี้จะไปเอามันก็พอฟัดพอเหวี่ยง พอถกพอเถียงกัน แต่ที่มันก็มีเท่ากัน ผู้หญิงผู้ชายมีเท่ากัน ครบด้วยกันหมด ดิดดินเป็นบ้าหาอะไร เอา ฟินเอาไฟมาเผากัน มันสมบูรณ์แบบ เวลาจะเอา รักชอบกันแล้วสมัครใจกันแล้วค่อยเอากัน เอามาแล้วมาเป็นหมากัดกันทำไมดูไม่ได้ละ

การพุดนี้เห็นว่าหลวงตาบัวพุดหยาบหรือ เรื่องที่ท่านทั้งหลายเป็นหยาบอย่างนี้ต่างหาก นี่ชำระเรื่องที่หยาบนั้นเองจึงเอาเรื่องอย่างนี้เข้าไปชำระ แล้วคำพุดนี้หยาบแล้วเหอ ตัวคนที่เป็นอย่างที่ว่านี้มันหยาบขนาดไหน ถึงขนาดแตกร้างจากกัน เป็นฟืนเป็นไฟเผาไหม้หมดทั้งครอบครัว ลูกเล็กเด็กแดงอยู่ไม่ติดบ้าน พอพ่อแม่ทะเลาะกันเท่านี้ลูกจะหาความสุขความเจริญไม่ได้ แม่ไปโรงรำโรงเรียนก็ตาถ่อมมอง คิดแต่เรื่องพอกับแม่ทะเลาะกัน ครูสอนยังไงไม่สนใจฟัง นี่ละเสียไปถึงลูกถึงหลานเห็นใหม่ละ พ่อแม่เสียเสียอย่างเดียว

นี่ละเรื่อง **มฺหิจฺจตา** ความมกมากไม่ใช่ทาง เป็นอย่างนี้ **อปฺปิจฺจตา** ผิวเดียวเมียเดียวพอแล้ว รักกันจนตาย อยู่ด้วยกันไปจนตาย ไม่มีความทุกข์ความลำบากลำบากเด็กตื่นขึ้นมามองเห็นหน้าพ่อหน้าแม่ยิ้มแย้มแจ่มใส ลูกเล็กเด็กแดงทั้งหลายยิ้มแย้มแจ่มใส ไปโรงรำโรงเรียนเรียนรู้อาษาภาษาอะไร ให้พากันเข้าใจ นี่พุดถึงเรื่องความฟุ้งเฟ้อ

ของกิเลสเป็นอย่างไร หรือว่าหลงตาบัวพูดหยาบหรือ เอามาแจกันชิวี่ว่าพูดหยาบ เรื่องที่เป็นทั้งหลายมันหยาบพอแล้ว เอาธรรมนี้มาชะล้างความสกปรกทั้งหลาย ก็ต้อง ยกอันนั้นขึ้นมาชะล้าง แล้วหยาบที่ตรงไหน พิจารณาซิ มันเป็นเรื่องของกิเลสตัวหยาบ ต่างหาก มันไม่ให้ไปแตะต้องมัน มันจะได้สั่งสมความหยาบโลนทั้งหลายมากเข้า ยิ่งกว่านั้น ความสกปรกทั้งหลายมันจะได้สั่งสมมากขึ้นกว่านั้น แล้วเป็นของน่าดูไหม พิจารณาซิ นี่ละเอาไปพิจารณาเสียท่านทั้งหลาย

มาวัดมาวาฟังให้ถึงใจนะ พระท่านสอนท่านสอนเป็นอรรถเป็นธรรม เราให้นำไปปฏิบัติเป็นธรรม จะสงบร่มเย็นในครอบครัวเห่าเรื่อนของเรา เหล่านี้เราพูดเพียงย่อ ๆ เท่านั้น พูดไปถึงไหนมาถึงนั้นก็เลยมาอยู่ที่นี้เสีย มาอยู่ ๑๐ ที ๑๐ โค้ย แล้วก็มา ยุติตรงนี้ เพราะตรงนี้ไฟเผาโลก เข้าใจไหม ต้องเอาน้ำดับไฟจุดนี้ แล้วเป็นการพูด หยาบแล้วหรือ เรื่องมันเป็นมันเป็นทั่วโลก เตือดร้อนกันทั่วโลก มันละเอียดหรือนั้น การสอนเป็นน้ำดับไฟ อย่าทำกันอย่างนั้น ให้อยู่ด้วยความสงบร่มเย็น ด้วยความ จงรักภักดี อุปปีจจุตา ผัวเดียวเมียเดียวพอแล้ว ให้อยู่อย่างนี้ ท่านสอนให้เป็นอย่างนี้ ต่างหาก มันหยาบแล้วหรือ พวกกันพิจารณา

โอ๊ย เราทุเรศนะไปที่ไหนไม่มีอะไรละ นี่ละกิเลสเป็นตัวสำคัญ กามกิเลสตัว สำคัญมากที่สุดเลย ไม่พอ ๆ ที่จะลูกกลมไปเรื่องอื่น ๆ แดกแขนงออกไป ออกจากกาม กิเลสนี้เป็นตัวเหตุการณ์ใหญ่ จะเห็นได้ชัดอย่างผู้บำเพ็ญธรรมถึงขั้นละกามกิเลสได้ โดยเด็ดขาดแล้ว โลกนี้เหมือนบ้านร้างเมืองร้าง คือสงบไปหมดเลย ไม่มีตัวก่อกวนดิน รนุ่นวายทั้งหลาย เพราะอำนาจของกามกิเลส พอกามกิเลสขาดสะบั้นออกจากใจแล้ว จิตนี้จำไปหมด เหมือนกันกับบ้านร้างเมืองร้าง มีคนอยู่ แต่ไม่ใช่คนแบบโกโรโกโส สิบ ผัวสิบเมียอย่างนั้น มีแต่คนผัวเดียวเมียเดียว สงบร่มเย็น จึงเหมือนบ้านร้าง

แต่ก่อนมันอีกทีก็ครึกโครมด้วยกิเลสมันเห่ามันหอน เหมือนหมาเดือน ๙ เดือน ๑๒ มันเห่ามันหอนอีกทีก็ แต่ก่อนเป็นอย่างนั้น พอกามกิเลสขาดสะบั้นลงไป จากใจแล้วเงียบเลย ไม่มีอะไรกวนใจ สบายใจ ธรรมสบายใจ หรือธรรมหมาเห่าหอน เดือน ๙ เอาไปพิจารณานะ หมาเดือน ๙ มันเป็นอย่างไง มันเห่ามันหอน บุคคลเดือน ๙ ก็เป็นอย่างนั้น ร้ายกว่านั้นอีก ฆ่ากันเร็วยิ่งกว่าหมาอีก เราเป็นคนอย่าเอาวิชาหมามาใช้ จำเอานะ เอาละเพียงเท่านี้ละย่อ ๆ ฟังย่อ ๆ มันจะตายแล้วผู้เทศน์

ส.ส.มาฟังวันนี้เป็นยังไง เคยได้ยินไหมเทศน์อย่างนี้ ไม่เคยได้ยินบอกชัด ๆ แต่ นี้เทศน์อยู่เรื่อย เขาตำหนิเรื่อยว่าหลงตาเทศน์หยาบเทศน์โลน อย่างนี้ละฟังเอาซิ หยาบโลนหรือไม่หยาบโลน ความมันเป็นมันหยาบโลนขนาดไหน น้ำชะล้างลงไปดังที่ เทศน์เหล่านี้มันหยาบโลนหรือ พิจารณาซิ เข้าใจไหม เอาละพอ ส.ส.ฟัง ผู้แทนฟังเป็น

ยังงัววันนี้ หรือฟังไม่ได้เพราะมีเมียสิบคนหรือ ถ้าเป็นอย่างนั้นไม่ได้ละ นี่ไล่ออกจากวัดเลย ไม่ให้มาฟังเทศน์ เราจะไล่ออกก่อนเลย ถ้ามีผัวสิบคนเมียสิบคนไล่ทันทีเลย เข้าใจไหม นี่ต้อนรับ ส.ส.ต้อนรับผู้แทนเรา ผู้แทนเราเป็นหัวใจของชาติ ดำเนินกิจการงานเพื่อชาติ เพราะฉะนั้นจึงสอนจุดนี้เป็นจุดใหญ่ ให้เป็นคนตัวอย่างของชาติ ตัวอย่างของประชาชนทั้งหลาย ผู้ใหญ่เท่าไรยิ่งเลวใช้ไม่ได้ ผู้ใหญ่เท่าไรยิ่งดีนั่นละดี ไม่เพื่อ

วัดนี้เป็นวัดที่ปฏิบัติเป็นความสงบตลอดมา วัดนี้เคร่งครัด พระวินัยแม่นยำ เคลื่อนไม่ได้ พระวินัยเคลื่อนไม่ได้เลย ธรรมก็ตะเกียบตะกาย วัดนี้เป็นสถานที่สงบตลอด จากนั้นเข้าไปเป็นที่บำเพ็ญของพระ ไม่ให้ใครเข้าไปยุ่งนะ คนมาเราจะให้อยู่ในบริเวณนี้ เข้ามาถึงนี่ออกๆ เราไม่ให้หะสิ่งเข้าไป ทั้งหญิงทั้งชายห้ามหมด เว้นแต่คนที่ปฏิบัติพระสองสามคน ผู้ชายวิ่งเข้าวิ่งออกเท่านั้น นอกนั้นท่านบำเพ็ญสะดวกไม่มีอะไรรบกวน ปฏิบัติอย่างนี้ตลอดมา แม้เราช่วยโลกก็ตาม ส่วนช่วยเป็นเรื่องของเรา ส่วนการบำเพ็ญธรรมภายในใจให้เป็นหน้าที่ของท่าน เข้มงวดกวัดขันตามเดิม เราทำมาอย่างนั้น

(ส.ส. วัดนี้วัตถุไม่ค่อยมี) ก็มี เหล่านี้ก็มีวัตถุแต่ไม่หรูหราเท่านั้น เข้าใจไหม เรื่องมีมีพออาศัย ข้าวก็เป็นวัตถุ อาหารหวานคาวก็เป็นวัตถุ แต่ไม่ฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม ที่อยู่ที่กินที่หลับที่นอนมีแต่ไม่ฟุ้งเฟ้อ วัตถุเรายอมรับว่ามีด้วยกันแต่ไม่ฟุ้งเฟ้อเห่อเหิมที่ฟุ้งเฟ้อเห่อเหิมคือมันเกินความพอดี เกินหลักธรรมหลักวินัยไป เข้าใจแล้วหรือ ถ้าหากว่าให้ติดคุกติดตะราง พระเรานี้แน่นละในศาลา คือมันเลยเถิด มันเหยียบหัวพระพุทธรูปไป ไม่มีธรรมมีวินัย ทำเอาตามชอบใจ พวกนี้ติดคุกหมด พระเราจะติดคุกอยู่ในเรือนจำนี้มากกว่ามรธาเป็นไร

ทั้งวัดปฏิบัติแบบเดียวกัน ยกทั้งวัดนี้เข้าคุกเลย วัดนั้นก็ติดคุก วัดนี้ก็ติดคุก ในเรือนจำแต่ละแห่งแน่นไปด้วยพระหัวล้านๆ ติดคุก เพราะข้ามเกินธรรมวินัยของพระพุทธรูปไป เป็นโทษ ปรับโทษให้ติดคุกติดตะราง แต่นี่เขาไม่ทำ เขาเห็นเขาเลื่อมใส เขาไม่เลื่อมใสเขาหนีเสียก็ได้ ให้เขาปรับโทษอย่างนั้นอย่างนี้เขาไม่ปรับ ถ้าพระไม่ปรับโทษตัวเอง พระปรับโทษตัวเองคือผิดตรงไหนยอมรับๆ ทันที่ๆ ก็เป็นพระดีขึ้นไปเท่านั้นเอง แล้วมีอะไรจะถามก็ถามมา จะเตรียมตอบ วันนี้ตอบก่อนถามแล้วแหละ ตอบไปหมดก่อนถามแล้ว จึงไม่จำเป็นต้องถามกันอีก

พูดแล้วอดหัวเราะไม่ได้ อันนี้มันจะออกทั่วประเทศ พวกนั้นพอได้ยินแล้วก็จะแห่กันมาทั่วประเทศ ปากอมขี้ละเห่าออกมา ปากอมธรรมเห่ามามีน้อย โห ดี ท่านเทศน์อย่างนี้ดี มีน้อย อู๋ย ทำไมท่านเทศน์อย่างนั้น เทศน์ดูเทศน์ดำ เทศน์หยาบเทศน์โลน มันจะออกมาปากอมขี้ ธรรมแล้วเฉยไม่สนใจ ถ้าไม่เฉยเทศน์ไม่ได้ ธรรมต้องเฉย

วางเสมอตัว ใครจะมาชมก็แล้ว ใครจะมาตำหนิกี่แล้ว ไม่ลดราวาศอกจากความเป็นธรรม พอพูดอย่างนี้ ฟังซิหลวงปู่มันนะ หลวงปู่มันพูดเอง หยาบหรือไม่หยาบฟังซิ เราไปอยู่กับท่านดูเหมือนได้สัก ๓ วัน ท่านดูเราแล้ว เราไม่รู้ว่าคุณดูเรา เห็นไหมท่าน อาจารย์มัน ดูรอบคอบชอบชิต

พอไปถึงได้ ๓ วันท่านเอาผ้ามา เอาสบงก่อน เอ้า นี่ผ้าสบงให้ท่านมหา สบงมันกำลังจะเห็นท่า นั้นเห็นไหม มันกำลังจะเห็นท่า เอา เอานี้ไปปิดท่า ท่านวางขึ้น ท่านเอาสบงมาให้เรา เรายกมือกราบแล้วก็รับ มาอยู่เพียง ๓ วันท่านเอาสบงมาให้แล้ว มาให้ยังไม่แล้ว นี่มันกำลังจะเห็นท่าอยู่ เอานี้ไปปิดท่า ผ้านี้มันขาดหมด นี่หยาบไหมท่าน อาจารย์มันพูดกับหลวงตาบัว หลวงตาบัวก็เป็นมหาบัวไป แล้วหลวงปู่มันท่านเมตตา เอานี้ท่านมหาเอาไปปิดท่า มันกำลังจะเห็นท่า หยาบไหม พิจารณาซิ นี่คำพูดท่านอาจารย์มันนะ มันกำลังจะเห็นท่าแล้ว เอาผ้ามาเราก็น้อมรับไว้ คือตั้งแต่เราผ่านมาแล้ว นี่ไม่เคยมี

พอไปอยู่ได้สองสามวัน ท่านเอาสบงมาให้แล้ว สมัยนั้นผ้าอดอยากมากนะ ปี ๒๔๘๔ เราไปหาท่าน สงครามโลก อะไรๆ อดอยากขาดแคลนหมด ท่านได้ผ้ามา มีคุณค่ามากที่สุดละผ้าท่าน ทำเราก็คงจะเลวมากที่สุด เพราะฉะนั้นท่านจึงให้เอาผ้าไปปิดท่า นี่มันจะเห็นท่านี้แหละ ผ้ามันขาดหมดแล้ว เอานี้ไปปิดท่า แล้วหยาบไหมนี่ท่านอาจารย์มันพูด เราไม่ลืมนะ เราน้อมรับแล้วไม่ลืมนะ ไม่ลืมนะอะไร ไม่ลืมนะที่ว่า เราไปที่ไหนกว่าจะได้ผ้าผืนหนึ่งๆ ต่างคนต่างอดอย่างว่านั่นแหละ แต่ท่านอาจารย์มันเราไปอยู่เพียง ๓ วัน วันที่ ๔ มาแล้วผ้าสบง ให้มาปิดท่า

ต่อจากนั้นปีนั้นเราได้รับสงเคราะห์มากกว่าเพื่อน สังฆาฏิ เขาเอาผ้าไม้มา นี่ผ้าเอาตัดผ้าสังฆาฏิให้ท่านมหาเสีย อันนั้นไม่บอกว่าปิดท่าปิดไค้ยะ บอกธรรมดา นี่ท่านอาจารย์มัน ฟังซิท่านทั้งหลายหยาบไหมท่านอาจารย์มันพูด พิจารณาซิ บอกให้เอาผ้ามาปิดท่ามหาบัว มันผ้าขาดหมดแล้วมันจะเห็นท่า เอา ผ้า แล้วหยาบไหมพิจารณาซิ ท่านพูดอย่างนี้ละพูดเป็นธรรมตรงไปตรงมา เรียกว่าภาษาธรรม อ้อมแอ้มๆ มันเรื่องของกิเลส

วันที่สองพวกเวียงจันทน์เขาจะมารับของ เราสั่งแล้วให้เอารถสิบล้อมา เราจะไปซื้อของมาให้ทางเวียงจันทน์มารับ เอาไปแจกคนทุกข์คนจนปากโน้น รถสิบล้อให้เต็มคันรถเลย นี่ละ สพุเพ สตุตา มีใกล้มีไกลที่ตรงไหน อันว่าสัตว์ทั้งหลายที่เป็นเพื่อนทุกข์เกิดแก่เจ็บตายด้วยกันหมดทั้งสิ้น มีทั่วๆ ไป การสงเคราะห์โลกด้วยธรรมต้องเป็นอย่างนั้น ไม่มีใกล้มีไกล ความจำเป็นเป็นของสำคัญ นี่เขาก็จำเป็น ทางเราพอเป็นพอไป ให้พร

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่
www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th
และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร
FM 103.25 MHz